

Kiếp tàn lữ

Thơ : Trung Hiền 1994

Nhạc : Kim Loan 2010

Chậm, tâm tình

Nhìn ra huynh đệ còn đâu, anh em ruột thịt nào có xa

xôi. Con ơi tàn lữ kiếp người, gió phong sương lạnh, u hoài hồn

hơn. Đêm nghe máu cạn hơi mòn, tâm tư như gợn sóng cồn hoang

liêu. Ngừng đây, gió vội lưng chiều,

mây bay lảng vảng sầu theo dài dài. Nỗi buồn nặng

xuống hai vai, cô đơn nào biết riêng ai sẽ

cùng. Buồn ơi bát ngát xa trông,

nắng khô cát bụi gió tung ngất trời. Con ơi, bề hặn vẫn đây,

bâng khuâng tay nắm bàn tay nghẹn ngào. Kiếp người vạn nhật gì lâu,

luôn mang sầu khổ trong đầu tâm tư. Bỏ đây buốt lạnh gông tù,

cưu mang vạn kỷ nghìn thu chán chường. Mỗi ngày từ sáng tinh sương,

run run trong nắng sầu vương ngõ ngàng. Như trong sa mạc hoang tàn,

im nghe rét mướt mờ tan đĩa cầu. Con ơi, hư tịch cô liêu,

chao ơi một giải sao chiều tan rơi.